

عنوان مقاله:

زمینه گرایی تاریخی؛ ضرورتی در ساماندهی مناظر ارزشمند شهری

محل انتشار:

هفتمین همایش علمی پژوهشی توسعه و ترویج علوم معماری و شهرسازی ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مهسا خوافی - کارشناسی معماری دانشگاه سیستان؛ کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه تربیت مدرس

حمیدرضا صارمی - دانشیار شهرسازی گروه برنامه ریزی شهری، دانشگاه تربیت مدرس

امیر فرج الهی راد - استادیار گروه معماری، دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

جهان امروز با گذر از پارادایم مدرنیسم به این موضوع پی برده است که دو عنصر اصالت و هویت آن چیزی است که شهرها برای ادامه حیات به آن نیاز مبرمی دارند. شهرهای کشور ما امروزه با الگوبرداری غلط و ناقص از شهرسازی مدرن به سوی بی هویتی پیش می روند و با از دست دادن اصالت خود رو به انحطاط نهاده اند. به همین دلیل زمینه گرایی یک رویکرد کارآمد در طراحی شهری و معماری منظر است که بر حفظ ارزش های موجود تأکید دارد. زمینه گرایی ابعاد مختلفی از جمله اقلیمی، کالبدی، اجتماعی-فرهنگی و تاریخی را در بر می گیرد. از این رو پژوهش مروری حاضر با روش اسنادی و رجوع به اسناد علمی معتبر به گردآوری مطالب و تشریح زمینه گرایی تاریخی و ضرورت بکارگیری آن در ساماندهی مناظر ارزشمند شهری می پردازد و نتیجه می گیرد که ساماندهی مناظر ارزشمند شهری با رویکرد زمینه گرایی تاریخی ارتباط بین گذشته، حال و آینده را برقرار می نماید و موجب می گردد تا قصه شهر بدون گسست ادامه یابد.

کلمات کلیدی:

زمینه گرایی، منظر، منظر شهری، ساماندهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1180404>

